

Sygn. akt IV CSK 593/10

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa P. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 marca 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 kwietnia 2010 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. oddala wniosek adw. J. K. o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym;**
- III. oddala wniosek Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powód P. C. wniósł od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 15 kwietnia 2010 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 listopada 2009 r., którym oddalono powództwo o zapłatę przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w C., skargę kasacyjną, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego - art. 24 i 448 k.c., jak również naruszenie przepisów prawa procesowego, których nie wskazał. Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność, twierdzenia tego nie uzasadniając.

Zarządzeniem z dnia 5 października 2010 r. pełnomocnik powoda został wezwany do uzupełnienia braku formalnego skargi przez przedstawienie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w terminie tygodniowym pod rygorem jej odrzucenia.

W wykonaniu zarządzenia pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 14 października 2010 r., skierowanym do Sądu Apelacyjnego, przedstawił argumentację dotyczącą jednego z podniesionych w skardze zarzutów procesowych, nie odnosząc się przy tym do żadnego konkretnego przepisu, który miałby zostać naruszony. W piśmie tym pełnomocnik powoda, podsumowując swoje wywody, podniósł, że Sąd Najwyższy powinien wypowiedzieć się czy przedstawione w skardze okoliczności mogły „skutkować oddaleniem powództwa”.

Skarga została przedstawiona Sądowi Najwyższemu, który zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna obok wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powinna także zawierać uzasadnienie wniosku. Ponieważ skarga nie spełniała tego wymagania pełnomocnik powoda został, zgodnie z art. 398⁶ § 1 k.p.c., wezwany zarządzeniem Przewodniczącego w Sądzie odwoławczym do uzupełnienia braku skargi w tym zakresie. Mimo wezwania, pełnomocnik wady tej jednak nie usunął i nie przedstawił uzasadnienia wniosku. W piśmie złożonym w wykonaniu zarządzenia nie można doszukać się niczego, co mogłoby zostać uznane za argumentację prawną dotyczącą przesłanki oczywistej zasadności

skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Pełnomocnik skarżącego w piśmie tym ograniczył się wyłącznie do odniesienia się do jednego z zarzutów procesowych sformułowanych w skardze, czyniąc to w sposób właściwy i typowy dla uzasadnienia jej podstaw. Jedynie na marginesie można dodać, że zarzut ten był nieskuteczny, zważywszy, że został on sformułowany bez nawiązania do konkretnego przepisu prawa, który miałby zostać naruszony.

Wobec nieusunięcia w wyznaczonym terminie braku formalnego skargi podlegała ona odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Skoro Sąd drugiej instancji skargi nie odrzucił, uczynił to zgodnie z art. 398⁶ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy.

Wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zgłoszony w odpowiedzi na skargę uległ oddaleniu wobec powiązania go wyłącznie z wnioskiem o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i sformułowanym na wypadek jego nieuwzględnienia wnioskiem o oddalenie skargi.

Wniosek pełnomocnika z urzędu o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej zawarty w skardze podlegał oddaleniu wobec tego, że sporządzenie skargi kasacyjnej dotkniętej brakiem formalnym, który nie został, mimo wezwania, usunięty, nie może być uznane za udzielenie takiej pomocy. Czynności adwokata ustanowionego z urzędu sprzeczne z zasadami profesjonalizmu nie uzasadniają przyznania mu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej, na co Sąd Najwyższy zwracał wielokrotnie uwagę (por. m.in. postanowienie SN z 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123).